IX. évfolyam, 7. szám

1953 február 12.

Ludas Matyi

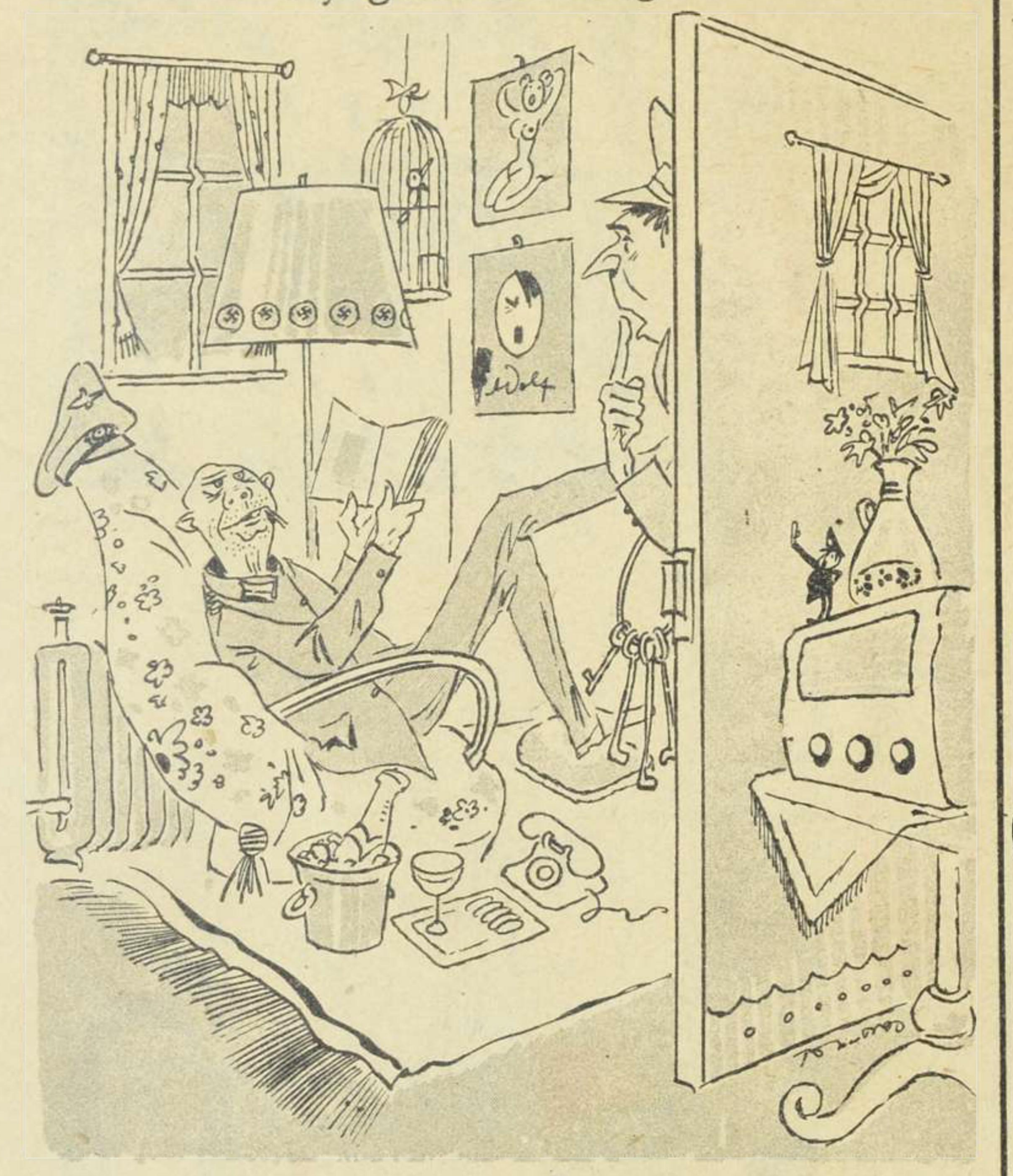

70 fillér

— Mondd, édesapám, hogy lehet az, hogy tegnap is moziban voltunk, és ma is megyünk? Talán ünnep van?

— Igen fiam, ünnep van. A Szovjet Film Ünnepe . . .

Az utolsó bebörtönzött háborús bűnös Nyugatnémetországban

— Jézus-Mária, mit tettem! Ne tessék rám haragudni, náci úr, de ez a cella teljesen elkerülte a figyelmemet!

LÁNGOSTAN

Pálinkás, a kiváló lángosszakértő megállított a Marx-téren és megkérdezte:

— Te hol veszed a lángost?

— Itt a Marx-téren.

— Ott is remek, de próbáltad már a Kiss József-utcában?

— Még nem.

— Akkor nem tudod, mi az igazi lángos! Gyere velem.

Mentem ... A Szent István-körút 22-es számú kapunál megállottunk.

— Azt mondtad, hogy a Kiss József-utcába megyünk!

— Egy Pálinkás mindig igazat beszél. Odamegyünk!

És nem mozdult...

Csak most vettem észre, hogy egy sor végére álltunk. Nem is kellett magyarázat. A frissen sült lángost a sarkon túl, a Kiss József-utcában árulják, de olyan sok a vásárló, hogy csúcsforgalmi időben ötvenen is várnak, amíg sorrakerülnek. Az eladás gyorsan ment, pár perc alatt a lángosboltnál voltunk. Meglepetésemre Pálinkás előreengedte a mögöttünk állókat és nekem is intett, hogy várjak.

— A bolt belsejében és itt az ablaknál is sütnek — magyarázta. — Az ablaknál készülő lángos ropogósabb. Mindjárt elkészül, abból kérünk.

Közben huszan, huszonöten vásároltak lángost és jóízűen

ropogtatták. Volt, akinek úgy ízlett, hogy még kettőt kért.

A várakozás ideje alatt Pálinkás megmagyarázta a lángost.

— Minden kerületben van két-három lángosbolt. Más és más módszer szerint készítik a lepényt. A VIII. kerületben mintha kicsit több burgonya lenne benne. Az íze kitűnő, de nem olyan ropogós. A IX. kerületi lángosok gyönyörű barnás színűek. De itt, a kirakatban lévő két sütőedényben készül a legjobb, legropogósabb, legízesebb lángos. Erre várunk. Már készen is van.

A lángosforgatóhoz fordult:

— Négy darabot kérünk!

Megkaptuk, az egyikbe beleharaptam és Pálinkás izgatottan leste a hatást.

— Olyan, mint a Marx-téri, — mondtam kegyetlenül.

Ő is beleharapott, azután dühösen rámkiáltott:

— Azt állítod, hogy ez olyan lángos, mint a Marx-téri? Ilyet mondani!

Kitartottam álláspontom mellett, mire fogadást ajánlott.

— Most rögtön elmegyünk a Marx-térre, eszünk egy-egy lángost és eldöntjük a problémát.

— És mit kap az, aki megnyeri a fogadást? — kérdeztem.

— Három lángost a József-körúti lángosboltból!

(sti)

TELEL A CIRKUSZ

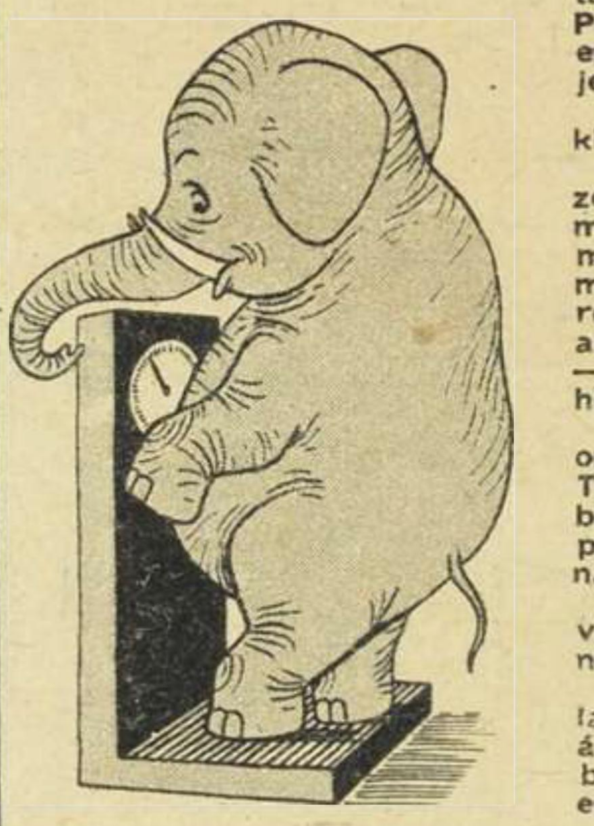
Jól dolgoztak a nyári hónapokban az országot járó cirkuszok alkalmazottai, igazán megérdemlik a téli pihenést. Meg is találtuk az egész társaságot a Vidéki Népszórakoztató Hungária-körúti üdülőjében, az oroszlánokat, az elefántot, a tevét, a majmokat és a többi négylábút.

Tigi, a csodakutya ezen a januárvégi hideg reggelen semmiben sem különbözött a házőrző ebektől. Saját kis házikójából melankólikusan bámult a levegőbe, bizonyára a nagy nyári produkcióról álmodozott, a kétkerekű bicikliről, a gyerekek önfeledt álmélkodásáról, a zúgó tapsokról.

Kollégája, Csirke, annál büszkébben csaholt az érkező riporternek, mintha interjut akarna adni. Nem csoda, hiszen Csirkét egyszerű kuvasz létére oroszlánmamának léptették elő. Saját kölykeivel együtt három oroszlánfiókát táplál.

Aida, a közkedvelt borotváló elefánt télen nem szappanoz, hanem filozófikus nyugalommal állcogál főbérleti lakásában, amely közvetlenül az oroszlánketrec szomszédságában terül el. De bármennyire is csábít az aktualitás, nem kérdeztük meg ápolójától, hogy „hogy megy be ez

a nagy elefánt, ha meghívják teára?" Aida ugyanis nem a teát kedveli, hanem az ízes takarmányt. Étvágya kitűnő. Éppen aznap mérték, jóval túlhaladta a 27 métermázsát. Parányit idegesítette is az eredmény, mert bosszúsan jegyezte meg:

— Tyű, megint hiztam 55 kilót!

Miska medve váratlan epizóddal szakította meg téli álmát. Talpacskájának egyetlen mozdulatával széttörte bérleményét és megjelent az udvaron. Szakértők szerint — mint ahogyan egy medvéhez illik — csupán a meteorológiai helyzet iránt érdeklődött.

Nem kevesebb, mint 24 oroszlán pihen a téli telepen. Tizenkét naposak a legkisebbek, elragadó kis cicák, éppen csak hogy nem dorombolnak.

— A legszívesebben hazavinném! — mondja egy ifjú nő.

— Tessék nyugodtan, — válaszolja Szegedi bácsi, a vadállatok szelíd idómítója, — beletelik nyolc hónap, amíg enni kezdi a ház népét.

Invitál bennünket a kis arénába, ahol a süldő oroszlánok részére továbbképző tanfolyamot tart. A szorgalmasabb növendékek már nagyszerű mutatványokat tudnak. Salome hátrafelé is táncol a kifeszített kötélen, Fatime huncut mozdulattal ellopja az idomító ostorát és Ahmed egykedvűen tűri, hogy Szegedi bácsi a torkába dugja őszülő fejét. Semmi étvágyat nem mutat bekapni a felkínált fejet, ami nem csoda, mert hiszen naponta hét kiló legfinomabb lóhúst tesznek a tányérjára. Egyébként valamenynyien imádják Szegedi bácsit, aki csak néha dühös és ilyenkor elkiáltja magát:

— Nem fogadtok szót?! Oroszlánpörkölt lesz ma vacsorára!

De Salome és társai ezen csak röhögnek. Jól tudják, hogy Szegedi bácsi már olyan nagyszerűen van idomítva, hogy bármelyik oroszlán bátran a szájába dughatná bozontos üstökét.

Stella

Aminek nem szabadna lennie

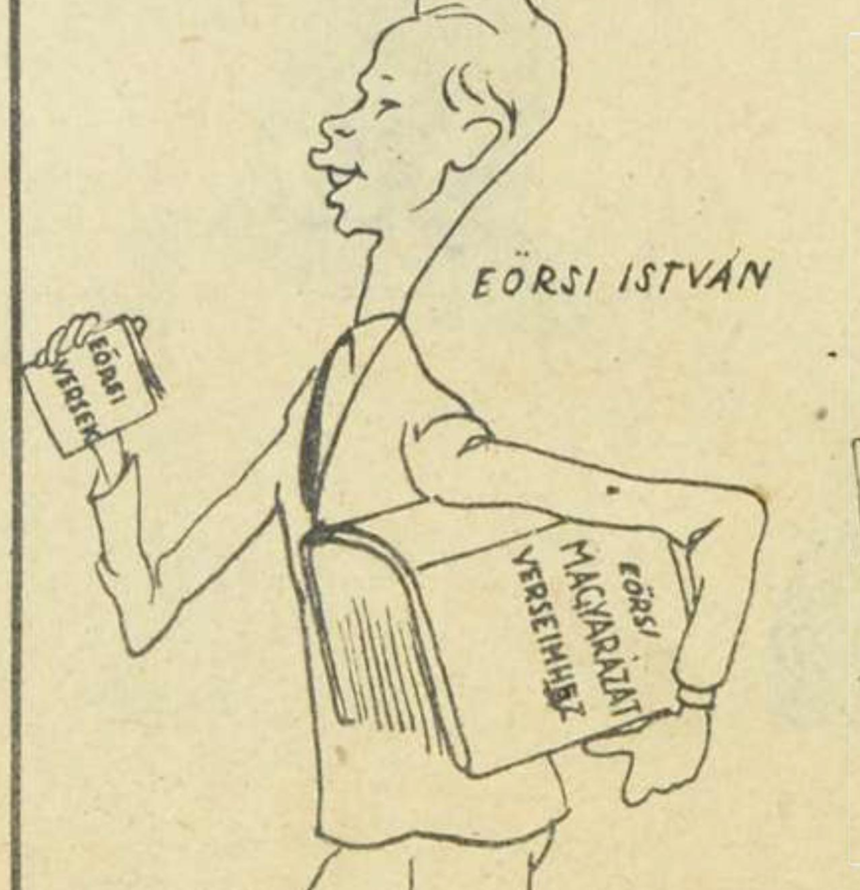
— Dekorációs elvtárs, készíthetne néhány április 4-i felajánlásra lelkesítő feliratot.

— Felesleges. Még kint vannak az üzemben a tavalyiak.

A fiatal írók második konferenciáján

A fiatal írók második országos konferenciája az irodalmi vita és a párt útmutatása nyomán kijelölte a fiatal írók feladatait. A konferencia eredményes munkát végzett, de voltak apróbb hibák is, mint például:

Voltak fiatal költők, akik megbírált verseikhez önkritika helyett hosszú magyarázatokat fűztek.

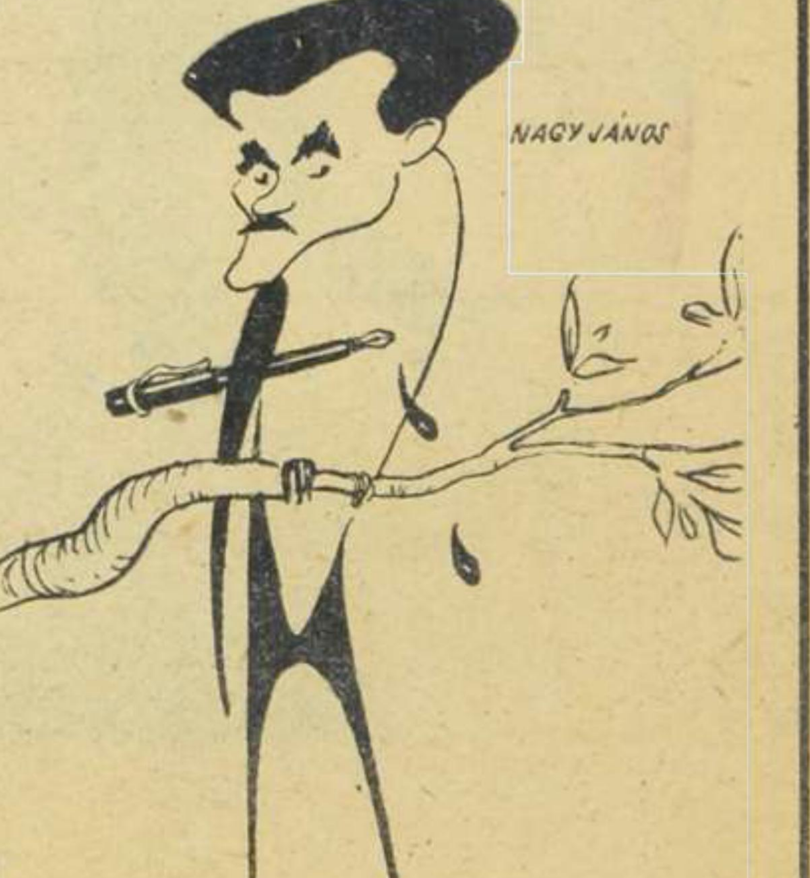
Eörsi István, a leglelkesebb magyarázó.

Egyes fiatal írók nehezményezték, hogy nekik kell műveik elhelyezésével bajlódniok, az volt a kívánságuk, hogy intézze ezt helyettük az Írószövetség.

— Egy eredeti Tuli-novellát hoztunk!

Nagy János elvtárs kifejtette, hogy az író élményszerűen csak olyan munkát írhat le, amelyben ő is tevékenyen résztvett.

Képünk Nagy Jánost ábrázolja, aki éppen egy állatmesén dolgozik.

Nyakatekert újítás

(Gazda Géza elvtárs felhívta a hulladékanyagokat felhasználó újítók figyelmét arra, hogy sok esetben az újítások drágábbak, mint a nem hulladékból készült áru.)

— Ezt az öngyujtót teljes egészében hulladékanyagokból készítettem...

Vándorolnak a pesti üzletek

— Ezt a gyönyörű új Közért üzletet tervezetem, beépített jégszekrénnyel!
— Nagyszerű! Milyen jó lesz ez hangszerboltnak!

AZ ÉRSEK FOHÁSZA

Rohracher osztrák érsek ekként fohászkodott:

— Uram, alázattal kérem, hogy irgalmazz a bűnösöknek! Adj nékik kegyelmet, részeltesd őket elnéző jóságodban, hiszen a te türelmed végtelen. Bocsásd meg bűneiket, amelyek voltaképpen nem is bűnök, hiszen esendő emberek vagyunk. És ha egyikük-másikuk ki is végeztetett néhányezer embert, a szivükben nem gonoszok ők azért! Gyakorolj kegyelmet uram és bizony mondom, megszolgálandják ők azt ezerszeresen! Hiszen tudva tudom, hogy végtelen a te irgalmasságod, számos izben tanujelét adád már annak. Kiterjedt a te jóságod a legegyszerűbb náci páncélos tábornokra, az utolsó kis SS-Obersturmführerre is! Könyörögve kérlek uram, adj irgalmat minden háborús bűnösnek!

Az amerikai tábornok, akihez fenti fohász szólt, az érsek vállára tette a kezét:

— Nyitott ajtókat döngetet érsek úr, de közölnöm kell önnel, hogy az én megszólitásom nem uram, hanem tábornok úr és nyomatékosan kérem, hogy ne tegezzen!

Az örökös jelentkezik

De Gasperi olasz miniszterelnökhöz sürün lefátyolozott nő állított be.

— Edda Mussolini vagyok — mutatkozott be.

— Ó, boldog vagyok! Mindig nagy tisztelője voltan a kedves papának!

— Azt tudom! Nem is arról van szó, hanem az új választójogi törvényjavaslatról!

— De kérem! Hiszen az...

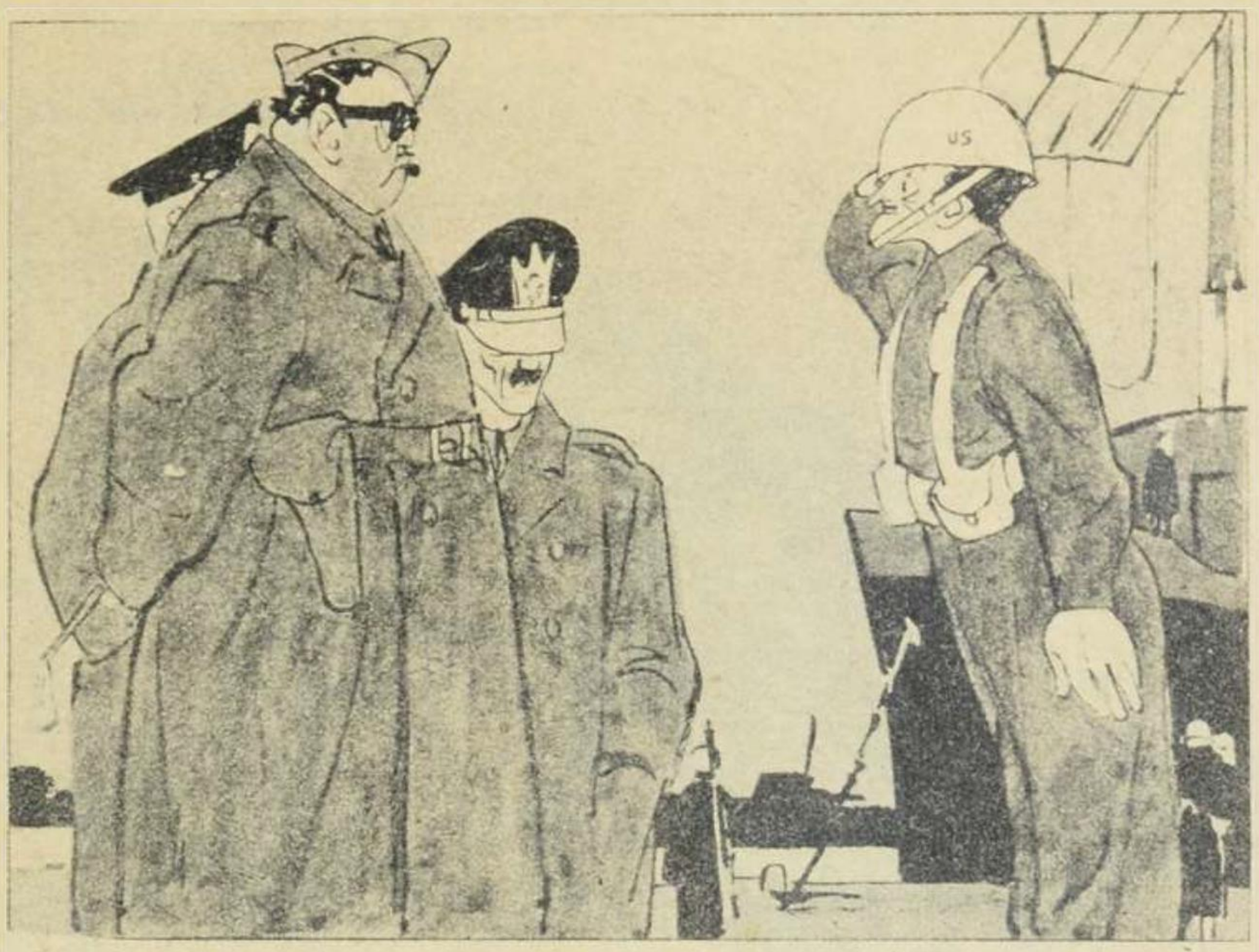
— Igen, igen! Acerbo megmondta, hogy az szóról-szóra azonos az 1923-as Mussolini-féle választójogi törvénnyel! Márpedig Acerbo tudja, mert édesapám minisztere volt!

— Azt hittem, hogy ez kellemesen fogja érinteni magukat.

— Az kétségtelen! A Mussolini-családnak nincs kifogása az új választójogi törvény ellen, sőt büszke rá, de fizessenek valamit a szerzői jogért!

Hatalmas utánpótlás

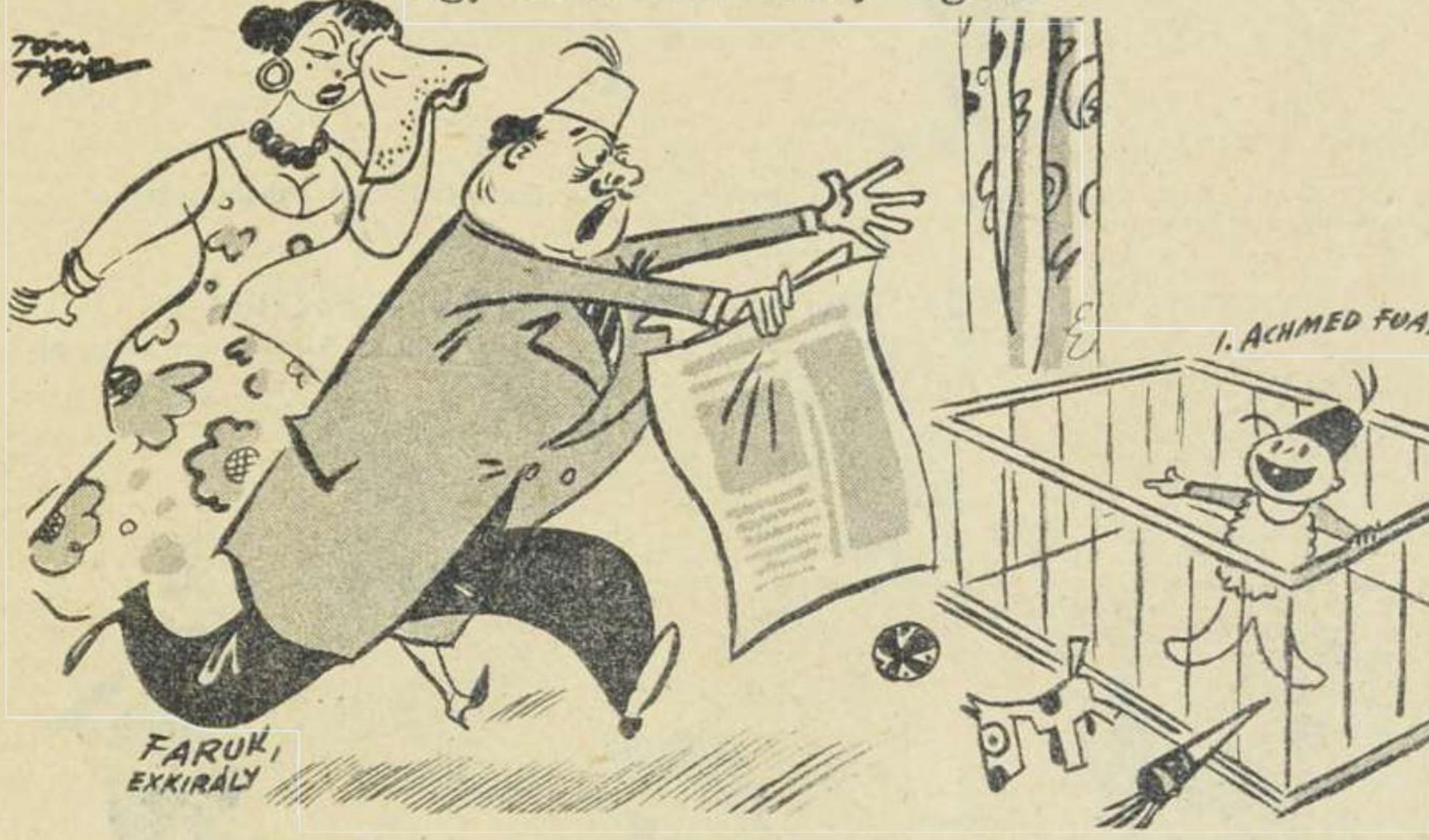
(Panamában a koreai ENSZ csapatok részére mindössze harminc embert tudtak toborozni.)

— A panamai expedíciós hadsereg felét Koreába kell szállítani. A fennmaradó tizenöt embert hagyják meg tartalékban a főparancsnokság rendelkezésére.

(A moszkvai Krokodil rajza.)

Egy száműzött király izgalmai

Faruk: Fiacskám, az a gazember Nagib biróság elé akar állíttatni! Lépj közbe az érdekemben, hiszen te vagy a király...
Achmed Fuad: Hogy lépjek közbe, tatus, amikor még járni sem tudok?

Nem egészen kitalált történet

Ezt a cikket a Vegyigép- és Radiátorgyárnak ajánljuk, de azért más üzem is okulhat belőle.

A vállalás

Takács igazgató elvtárs naptárára pillantott. Gondterhelten sóhajtott fel: „Már január 3-ika van.” Csengetett. — Kéretem a főmérnök, főkönyvelő, fődiszpécser elvtársakat, valamint a tervosztály vezetőjét és a műszaki igazgató helyettesét, — adott utasitást titkárnőjének. Azok hamarosan megérkeztek és a gyár vezetői elmélyült tanácskozásba kezdtek. Mire a cigarettafüst félig-meddig homályba boritotta az igazgatói iroda falán függő „dolgozóink vállalásával valósitjuk meg idő előtt az ötéves tervet” cimű feliratot, megszületett a nagy elhatározás. Takács elvtárs ismét csengetett, ezúttal Boros versenyfelelőst kérette magához. Mire a fiatal vállalati versenyfelelős megérkezett, az elvtársak már sokkal nyugodtabban, majdnem kedélyesen üldögéltek a nagy munka után: jólesó elernyedtséggel.

— Foglaljon helyet, Boros elvtárs mutatott helyet Takács a fiatalembernek. — Megszületett vállalatunk dolgozóinak felajánlása, az első negyedévre. Vegye fel kérem az adatokat és gondoskodjék arról, hogy idejében eljusson a sajtóhoz.

Rövid, ünnepélyes csend után, érces hangon diktálta: gyárunk dolgozói 326.414 forint értékű terven felüli munkát ajánlottak fel 1953 első negyedére.

— Érdekes, éppen ennyi forintértékű az elmult évi lemaradásunk, ha ezt teljesítjük, egyensúlyba kerülünk — jegyezte meg találóan Boros elvtárs, miközben irta az adatokat. Igen — köhintett Takács elvtárs — különös véletlen. — Egy-két másodpercre lehúnyta szemét, talán azért, hogy ne lássa a szoba falán elhelyezett feliratot.

A végrehajtás

Tóth elvtárs SZB-elnök mozgósította a szakszervezeti bizalmiakat, — Soós főmérnök elvtárs a művezetőket és a műhely-adminisztrátorokat. Huszonnégy órás határidőt kaptak, igen harcosan kellett cselekedni. A feladat nem volt könnyű, de nem rettent vissza senki. A szakszervezeti bizalmiak és adminisztrátorok sorra járták a dolgozókat „Te mit ajánlasz fel?” „Te mit akarsz vállalni?” Ha valaki gondolkodni kezdett, lecsaptak. — Mit töprengsz? A decemberi átlagodhoz adj hozzá 10 százalékot és kész... — Az élelmesebbek egész brigádokat hívtak össze egyszerre és noteszükbe villámgyorsan jegyezték a számadatokat. A művezetők összeadtak, szoroztak, átértékeltek és másnap reggel Boros elvtárs főhadiszállásán az üzemi dekorációs felelősök már nagyban hozzáláttak a sokszinü és felfelé ivelő grafikonok nagyüzemi gyártásához.

Tökéletes munkát végeztek: 326.400 forint értékű összfelajánlásról szóló jelentés került Takács elvtárs íróasztalára. — Tizennégy forinttal kevesebb — dörzsölgette homlokát az igazgató. — Nincs semmi baj — ugrott fel a versenyfelelős — éppen itt dolgozik Angéla néni. Felugrott, kisietett a titkárságra, ahol valóban az ablakot pucolta Angéla néni, a takarítónő. — Elvtársnő — lépett hozzá Boros elvtárs. — Népgazdaságunk stabilitása érdekében vállalna-e erre a negyedévre 14 forint értékű takarítószer megtakarítást? „Tessék, írja be” egyezett bele Angéla néni.

Az akadályok leküzdése

A minisztériumi elvtárs elgondolkodva hallgatta Takács elvtárs előadását, aki így beszélt: — Igaz, igaz, az első két dekád tervét csak 31 százalékra teljesitettük. Most igazgatóságunk értekezletet hív össze, ahol megtárgyaljuk a lemaradás behozásának módszereit. Ugyanis azért maradtunk le, mert nem sorozat-, hanem egyedi munkán dolgozunk. Igy elvtársam, a dekádterv pontos betartasa nem könnyű, mondhatnám majdnem lehetetlen.

— Takács elvtárs tudja, hogy az ütemes termelést kormányunk minden üzemnek előirta — vetette közbe a minisztériumi elvtárs.

— Igen, igen, de hát mit csináljunk mi? Fiókjából kimutatásokat szedett elő Takács elvtárs. — Nézze elvtársam, a terv szerint amit most a forgácsolóban darabolnak, ugyanazt a munkát kellene ugyanebben az időpontban a végszerelőnek is elvégezni...

Arcán az elháríthatatlan objektív nehézségek fájdalma tükröződött. A párttitkár, aki eddig hallgatott, csendesen megjegyezte: — Én mást javasolok, Takács elvtárs. Rendezni kell az üzemek közötti kooperációt. Az anyagot és a munkát úgy kell megszervezni, hogy a forgácsolóban ne ugyanakkor, hanem négy héttel előbb végezzék el azt a munkát, amit ma a szerelőknek kellene végezni. Ez a döntő és akkor nálunk is meg lehet valósitani az ütemes termelést. Egyébként közölhetem az elvtársakkal, hogy az öntödében félórával ezelőtt röpgyűlést tartottak. Az öntők kijelentették, nem vállalják tovább a szégyent, hogy adósok maradjanak államunknak. Az egyenletes tervteljesités érdekében április 4. tiszteletére vállalták: terven felül félmillió forint értékű munkát készitenek el...

— Nagyszerű, — ugrott fel Takács elvtárs. — Igy aztán megoldjuk a problémáinkat. Most azonnal hozzálátunk annak a kidolgozásához, hogy a versenyt óránkint értékelhessük ki az egész gyárban.

— Én azt hiszem, ez későbbi feladat — hűtötte le a párttitkár. — Először azt kellene megvalósitanunk, hogy a műszaki vezetőség biztositsa, dekádonként és minden dolgozó számára a vállalást és a végrehajtás nyilvános értékelését.

— Igen, igen — bólintott Takács elvtárs, s vele együtt helyeslően nézett a párttitkárra a gyár többi vezetője is. Szemük elkerülte a feliratot. Egy kicsit szégyelték magukat.

ORDAS NÁNDOR

Egyelőre baj van az irányzékkal . . .

Csatáraink célzóképessége még javításra szorul.

MEGNYÍLT A SCHACHT PÉNZ- ÉS VÁLTÓÜZLET

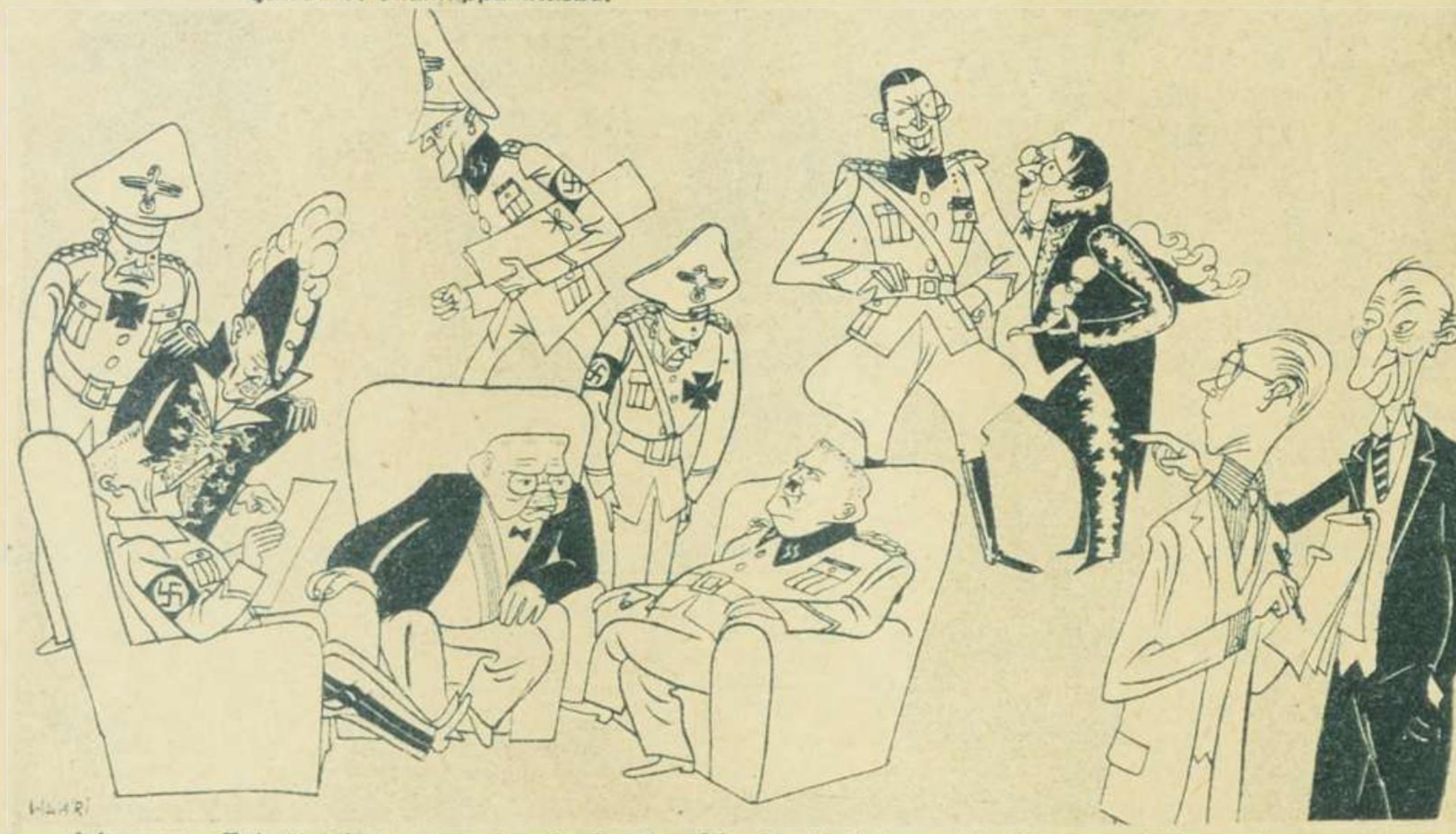
(Kizsákmányolás nagyban és kicsinyben)

Schacht: Uraim, kezdhetjük ott, ahol 1945-ben abbahagytuk...

Adenauer beszédes cáfolata

Adenauer kijelentette: nem igaz, hogy nácik furakodtak be a nyugatnémet államapparátusba.

Adenauer: Tetszik látni, micsoda rágalom? Hát furakodtak ezek? Hiszen mindig szívesen látott munkatársaink!

HÁZASSÁGKÖTÉS-bonyodalmakkal...

Két öntudatos dolgozónak — már előzőleg bejelentett — házasságkötése 1953. január 24-ére volt kitűzve. Mint anyakönyvvezető, illő tisztelettel és szeretettel fogadtam az ifjú párt. Az anyakönyvbe való bejegyzés után vállamra tettem a Népköztársaságunk cimerével ellátott vállszalagot. Mielőtt azonban mondókámba belekezdhettem volna, a feleségjelölt azzal a meglepő kérdéssel fordult hozzám, hogy mióta vagyok anyakönyvvezető?

— De, miért érdekli ez önt? — hebegtem elvörösödve. Ugyanis ilyen szokatlan kérdést magánfelek még nem tettek fel nekem.

— Ami a feleség..., azaz a menyasszonyomat érdekli, az engem is érdekel, tessék tehát válaszolni anyakönyvvezető elvtárs! — szólt bele a férjjelölt is.

Kezdtem ideges lenni, azt gondoltam, hogy ki akarnak gúnyolni. Azért röviden megadtam a választ:
— Jónéhány éve!

— Érdekes! — így az asszonyjelölt. — Hm, hm! — csóválta fejét leendő életpárja.

— És mégsem tudja anyakönyvvezető elvtárs, hogy a vállszalagot melyik vállára kell tenni? — szólt a menyecske, míg a vőlegény vidoran helyeselt.

— Hogy-hogy nem tudnám? Én, aki már néhányszáz ifjú párt összeadtam, ne tudnám? — szóltam ingerülten.

— Mégse tudja! — felelte harciasan az asszonyjelölt. — Mert tessék nézni, itt van a Ludas Matyi 1953. január 22-i száma. Nézze meg a saját szemével! Itt van egy szépnövésű ifjú anyakönyvvezető. Aztán annak nem a balvállán van a vállszalag, mint a magáén, hanem a jobbvállán — folytatta büszkén, pirultan a leendő feleség. Mielőtt én, az öregedő és szépnek egy csöppet sem mondható anyakönyvvezető felelhettem volna, a leányzó folytatta:

— Csakis úgy, de csakis úgy érvényes az esküvő, ha a vállszalag a jobbvállán van. Én pedig, helyesebben mi pedig nem akarunk kétszer esküdni!!! Igaz-e tubicám?!

— Úgy is van, galambom! — felelt az ifjúember.

— De, kérem — kezdtem volna...

— Semmi de kérem — mondták egyszerre — tessék úgy összeadni bennünket, ahogyan az a Ludas Matyiban van lerajzolva!

— Jó, kérem, — feleltem némi gondolkodás után — de kívánságukat csak úgy teljesíthetem, ha tudnak olaszul. Ugyanis, ha a vállszalagot a jobb vállamra tenném, akkor — figyelembevéve a fordított piros-fehér-zöldet — olasz anyakönyvvezető lennék...

Nem akarom hosszabbra nyujtani írásomat. Mintegy félórás vita után sikerült meggyőznöm az ifjakat arról, hogy nekem van igazam, s úgy van helyesen, ahogyan az esketést én végzem, s nem úgy, ahogyan az a Ludas Matyiban le van írva, helyesebben rajzolva.

Agócs Géza
anyakönyvvezető
Szentgál

Az olvasónak teljesen igaza van, s önkritika gyanánt itt közlünk egy helyesen ábrázolt anyakönyvvezetőt:

A keresztanyám ángya...

Csóka, a Bámexbumfért igazgatója kiadta titkárnőjének az aznapi jelszót: „a minisztériumban vagyok", aztán bezárkózott. A sógora előtt azonban mégis kinyílt a párnázott ajtó. Hosszasan elbeszélgettek erről-arról, aztán a sógor végre kibökte miért jött:

— Te mondd, nem tudnál elintézni egy áthelyezést?

— Haha! — kacagott az igazgató, — azt hiszed, az csak úgy megy? A rendelet azt mondja, hogy... — tíz percig köpködte az odavágó rendeleteket, paragrafusokat, aztán megkérdezte:

— Tulajdonképpen kiről van szó?

— Óhö... izé... hogyismondjamcsak... rólam! — dadogott a sógor. — Ide szeretnék jönni...

— Ja, rólad? — kiáltott fel az igazgató. — Hát nézd, meg lehet próbálni, a feleségem a főközpontban dolgozik... nem is... eszembe jutott egy másik megoldás: a feleségem unokahugának a neveltlánya jegyben jár egy minisztériumi emberrel... igen, ő jó lesz. Egyszóval mindent elkövetünk.

— Nagyon hálás lennék! — hálálkodott a sógor.

— Ugyan, hát az csak természetes, hogy a sógoromnak...

— Hát akkor kösz, én már megyek is...

— Kikisérlek! — felelte az igazgató. Az előszobában egy kövér, szemüveges férfi diktált hadaró vékony hangon a gépírónőnek. — Várj csak sógorkám! — állott meg az igazgató. — Tudod ki ez a kislány? — mutatott rá a gépírónőre.

— Nem, izé, nem tudom,.. illetve...

— Hát ez a Macus! A Terka néni unokahuga!

— A Macus?! Nahát — csodálkozott el a sógor. — Így megnőtt?

— Ez az elvtárs itt, — mutatott rá a kövér szemüvegesre, — üzemünk übétitkára, szegről-végről neked is rokonod. A nagynénikém első házasságából származó Bélának a fia.

— Szervusz, rokon! — sápitozta a kövér.

Egy kicsit elbeszélgettek még, aztán elbúcsuztak. A folyosón beleütköztek egy rohanó férfibe.

— 'reggelt! — kiáltott a férfi száguldás közben és egy pillanat alatt eltűnt.

— Itt süllyedjek el, ha ez nem a Laja volt! — mondta meglepetten a sógor.

— Hát persze, hogy a Laja! — hahotázott az igazgató. — Szép, hogy megismered egyetlen nagybácsikádat. Ő is itt dolgozik. Te nem tudtad?

— Nem én! — álmélkodott a sógor.

— Hát akkor azt se tudod, hogy a nagymamád öccsének a huga, illetve a nagymamád hugának a sógora, dehogy: a hugod sógorának a nagymamája... nem... a fene belé... szóval ő is itt dolgozik. Behoztam szegényt, kell egy kicsit pártfogolni a rokonokat, tudod, azok sokkal megbizhatóbbak, mint valami jött-ment idegen.

Átmentek a gyárudvaron. Az egyik földszinti ablak mögül valaki kikocogott rájuk.

— Csókolom Aranka néni! — kiáltott vissza az igazgató. — Hogy tetszik lenni?

— Hát ez ki? — kérdezte a sógor.

— Apám unokaöccsének az anyósa, — magyarázta az igazgató.

Kinn a kapu alatt megálltak. A sógornak feltűnt, hogy a portás meredten nézi őket.

— Csak nem a familiából való ő is? — kérdezte súgva.

— Dehogy. Valaha együttjártam a kisöccsével a Hernád-utcai elemibe. Behoztam hozzánk...

— Szép itt nálatok! — mondta végezetül a sógor. — Szeretnék idekerülni hozzátok!

— Igen, jó hely, — bólogatott meghatottan az igazgató, — és tudod úgy élünk itt a Bámexbumfértnál, mint egy kis család...

Mikes György

Gondos háziasszony

Eisenhowerné: Te Ike, megnéztél mindent? Nem hagyott itt valamit a Truman?

Eisenhower (szórakozottan): Ki szívem?

Eisenhowerné: A Truman.

Eisenhower: Ja? De igen.

Eisenhowerné: Értesíteni kellene!

Eisenhower (szórakozottan): Kit?

Eisenhowerné: A Trumant. Hogy itthagyott valamit.

Eisenhower: Ugyan, Mamie! Hiszen direkt nekem hagyta itt!

Eisenhowerné: Milyen kedves! Mit hagyott itt neked?

Eisenhower: A gazdasági válságot...

Egy londoni klubban

Egy francia újságíró betévedt egy londoni klubba, ahová angolok és amerikaiak is járnak. Feltűnt neki, hogy mindnyájan sugárzó arccal olvassák az újságot.

— Nagyszerű! — fordult a klub titkárához, aki kisérte. — Csupa örvendetes dolog lehet az újságjaikban! És még azt mondják, hogy itt bajok vannak! Látja, milyen boldog, örvendező arccal olvassák az angolok meg az amerikaiak az újságot?

— Meghiszem azt! — felelte a titkár. — Az amerikaiak azt olvassák, hogy babrálnak ki velünk, angolokkal Iránban és Egyiptomban, az angolok meg azt, hogy tüntetnek az amerikaiak ellen egész Európában...

Árleszállítás az USA-ban

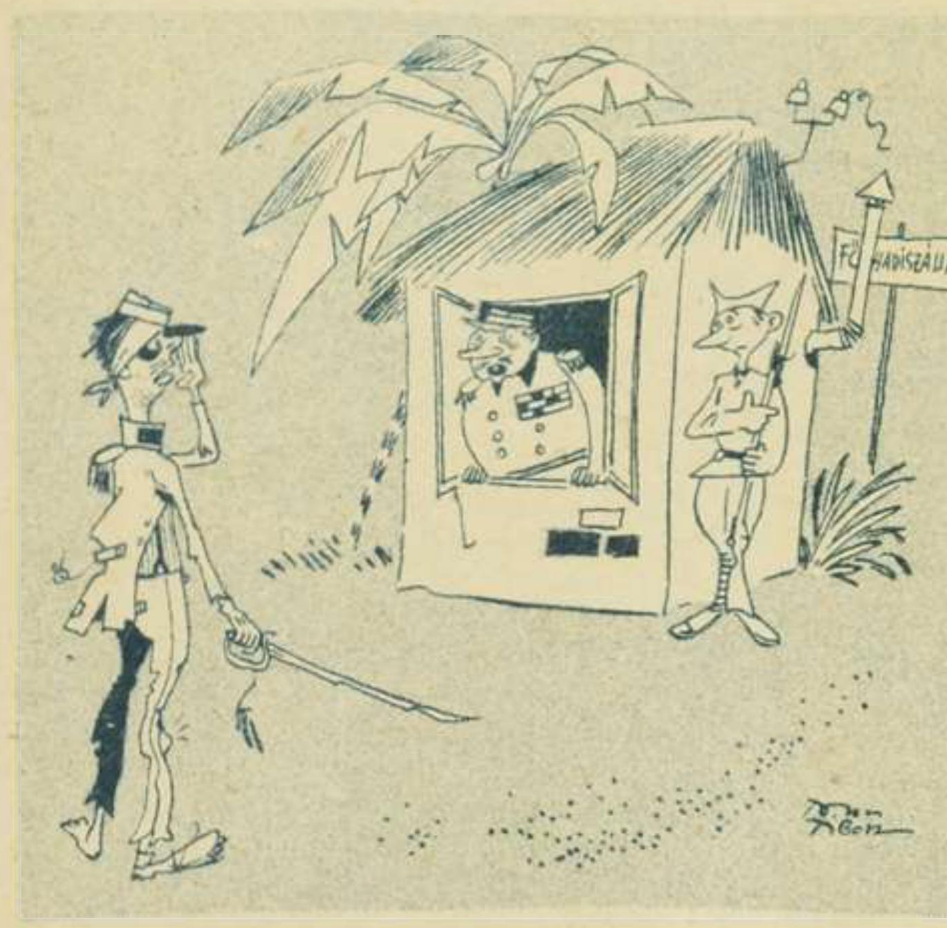
(15 dollárt fizet az amerikai hadsereg egy katonaszökevény feljelentőjének)

Gomba az erdőben

Ettől a „mérges pöffetegtől" beteg egész Jugoszlávia.

Vietnami találóskérdés

Francia tábornok: Na, mi van? Győztetek?
Francia tiszt: Tessék kitalálni, tábornok úr...

Miért keltek ki ezek a mérgeskígyó-tojások?

Mert az amerikaiak a keblükön melengették őket!

Elkésés politikai okból

Vannak földi halandók, akik ha elkésnek az üzemből, hivatalból, azt a kifogást rebegik dadogva, hogy „elromlott a vekker", vagy, hogy „késett a villamos". Pacolai más iskolának volt a hive. Ő, ha késett — és ez nem ritkán fordult elő — fölényes arccal, kerekded stílusban adta elő kifogásait. Lehengerlő modorban politikai okokra hivatkozott. Például: „A villamoson egy rémhírterjesztőt igazoltattam és, amíg a rendőr előkerült, várni kellett..." vagy „A péknél a császárzsemléért sorbanállóknál fejtettem ki népnevelő munkát..."

Elhatároztuk, hogy felszámoljuk ezeket a nemlétező „politikai" okokat. Pacolai, mint rendesen, ma is tíz percet késett. Rögtön széttárta karjait:

— A késésemnek, elvtársak, súlyos politikai oka van. Nekem csak egy szenvedélyem van: amikor kézhezveszem reggel a Szabad Népet, a vezércikktől kezdve addig, hogy „előfizetési díja havi 12 forint" kiolvasom a lapot. Ma tíz perccel később hozták az újságot — ezért késtem tíz percet...

Egymásra néztünk, Várhelyi tért elsőnek magához:

— Hát ez igen helyes Pacolai kartárs, hogy így áttanulmányozza a Szabad Népet. Mit szól a vezércikkhez?

Pacolai kissé meglepődött, majd kivágta magát:

— Csak azt, hogy azonosítom magam vele. Azt azonban hozzátehetem, hogy a mi üzemünkben is helyes volna megvalósítani azt, amiről a vezércikk szól...

Hüledeztünk.

— De Pacolai kartárs, a silózást nálunk, a fonalgyárban?...

— Azt, azt a si... izét. Úgy hallottam, már szó esett róla a dolgozók között. Még hálásak lesznek egyszer nekem, hogy én is javasoltam. Miért, talán a mi üzemünk mostohagyerek?...

Nagyot nyeltünk. Kassai vette át az irányítást:

— Mit szól Tajkovhoz?

Pacolai elsápadt. Zavartan törölgette homlokát.

— Tajkov? Ja, Tajkov! Én csak helyeslem, amit a Szabad Nép ír róla. Szerintem abból nem lehet egy betűt sem elvenni, sem hozzáadni, úgy helyes, ahogy van...

— Mit szól hozzá, hogy már 350?

Pacolai kék-zöld-lila lett.

— Megmondom őszintén nem ért meglepetésként. Én ugyanis pont 350-re számítottam. Hiába, Tajkov, az Tajkov...

Várhelyi nem bírta tovább:

— Hát idefigyeljen, kedves Pacolai kartárs. Maga egy árva kukkot sem olvasott a Szabad Népből, nem hallott Tajkovról, hős bányászunkról, aki már 350%-nál tart, magának fogalma sincs a silózásról, magának csak jár, de nem olvassa a Szabad Népet. Ez így nem mehet tovább. Holnaptól kezdve nem fogadunk el semmiféle kifogást. Pontosan kell bejárni. Érti?

Pacolai vállai közé húzta fejét:

— Értem, rendben van. De azután ne csodálkozzanak, ha nem lesz időm elolvasni a Szabad Népet...

TARDOS PÉTER

Ez itten a kérdés!

(45 dekás külön cukoradagot kapnak az angolok a koronázás alkalmából.)

— Szép dolog ez a 45 dekagramm cukor!
— Igen drágám, de hogyan fogjuk beosztani ezt a következő koronázásig?

FURCSA SZERELEM

Európában puszi... Közelkeleten rúgás a sípcsontba!

Félévi bizonyítvány

Margitkáéknál ünnepélyesen osztották ki a félévi bizonyítványt. Az egész iskola felvonult a harmadik emeletre, a díszterembe. A szülők izgalmukban egyik lábukról a másikra álltak. (Nyilván azért van az embernek két lába, hogy bizonyítványkiosztás előtt egyikről a másikra állhasson.) A tömegben Dengeleginé és Sóváriné mellé kerültem.

— Milyen lesz a bizonyítvány? — kérdezte Dengeleginé.

— Katikám hallatlanul értelmes — mondta mértéktartóan Dengeleginé. — Tegnap is, ahogy jön haza a férjem...

— Az semmi — vágott közbe Sóváriné. — Látná az én Évimet. Ma reggel...

— Katinak csodálatos feje van. Egyszer hall valamit és...

— De Évi...

Kati meg...

Komolyarcú, bajuszos férfi állt mellettünk. Szemrehányóan nézett Dengeleginére és Sóvárinéra, mert éppen az iskola tanulmányi eredményeit olvasták fel és ők kissé hangosan beszélgettek.

— Irígykedik — suttogta bömbölve Dengeleginé. — Egy szülő nem szívesen hall jót a m á s gyerekéről.

— Pszt — mondta a bajuszos, mintegy illusztrálva Dengeleginé kijelentését.

Ez kellett csak Dengeleginének.

— Kati szép is, meg okos is — mondta nyomatékosan. — Mit csináljunk? Az egyik gyerek ilyen, a másik olyan.

— Ugyanez a helyzet Évikénél is — nézett kihívóan a bajuszosra Sóváriné. — Szép is, meg okos is. Én nem tehetek róla.

Most már többen is pisszegtek. Dengeleginé és Sóváriné evvel egész jól elszórakozott bizonyítványkiosztásig. Előbb Dengeleginé kapta meg a bizonyítványt.

— Milyen? — kérdezte irígyen Sóváriné.

Dengeleginé büszkén nézett rá:

— Kati majd ki fogja javítani! Maga nem ismeri az én lányomat! És az Évikéé?

— Torna ötös!

— És a többi?

— Ki fogja javítani! Maga nem ismeri az én lányomat! Olyan feje van annak, hogy csuda!

Szánakozva néztek a bajuszosra.

— Ennek a lánya biztosan nem fogja kijavítani! — vélte Sóváriné. — Egy szót se szólt róla egész idő alatt!

— Biztos szégyeli! Én azért együttérzek vele. Nem lehet mindenkinek olyan lánya, mint az én Katim!

— Vagy, mint az én Évám.

Akkor odajött Margitka, a Dengelegivel, meg a Sóvárival karonfogva. Ránk se néztek, mentek a bajuszoshoz.

— Miért mégy oda ahhoz a bácsihoz? — kérdezte Dengeleginé.

— Csak — felelte Dengelegi Kati szabatosan.

— Agyoncsaplak, ha nem felelsz rendesen, te büdös kölyök! — kiáltotta a csodálatosfejű Kati anyukája.

Margit mentette meg a helyzetet.

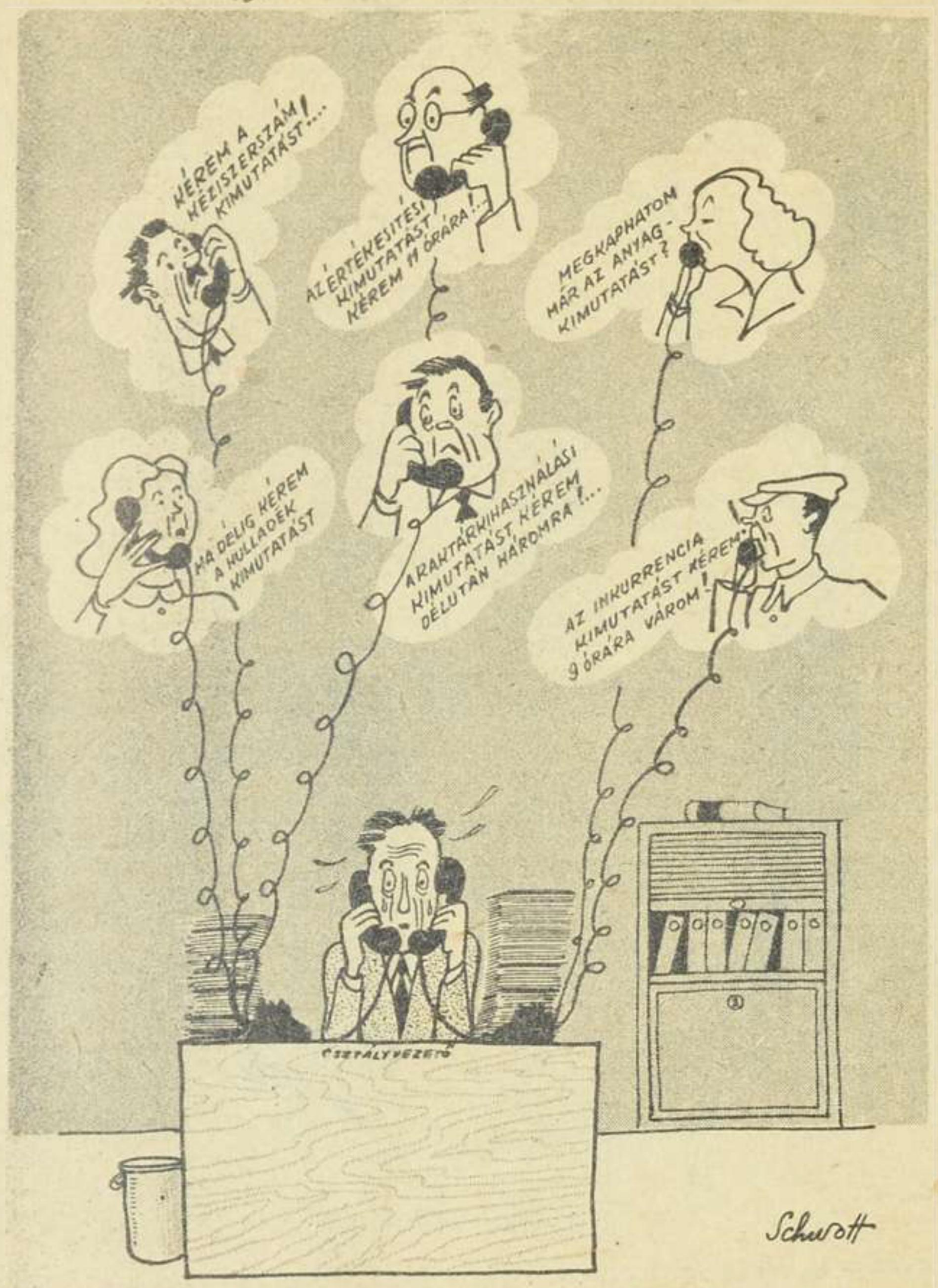
— Ne tessék őtet agyoncsapni, néni kérem — lépett közbe. — Majd én megmondom! Azért megyünk oda, mert az a bácsi a Kovács Juci apukája és megkérjük, hogy mutassa meg a Juci éltanuló kitüntetését.

— Agyonütöm ezt a büdös kölyköt — sziszegte Dengeleginé.

Csak azt felejtette el hozzátenni, hogy a nevelésével üti agyon.

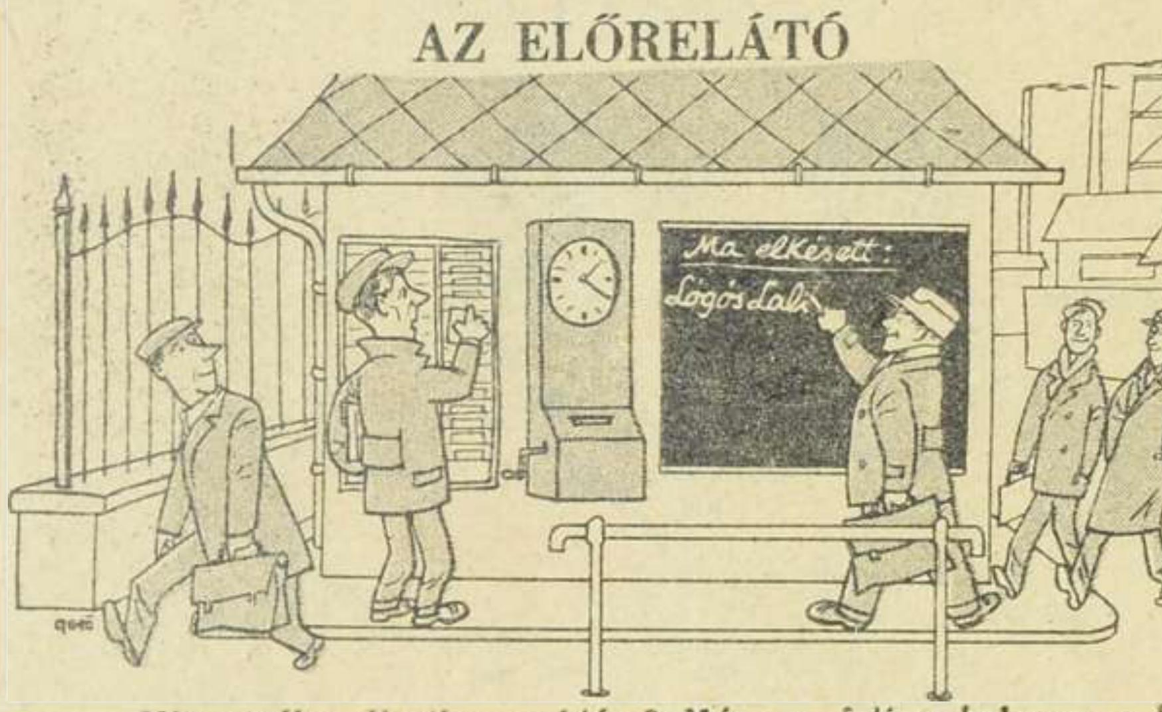
Gergely Miklós

Hej, kimutatás, kimutatás . . .

Osztályvezető: Meglesz, elvtársam, meglesz . . . Éppen azon dolgozom . . .

AZ ELŐRELÁTÓ

— Mit csinálsz, Kovács szaktárs? Már ma felírsz holnapra a későnjövők közé?

— Igen, Lali, mert hallom, hogy este a Jani születésnapját fogjátok ünnepelni.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Ez aztán különbség!

A Kereskedelmi Értesítő január 26-i számában a következőket olvastuk:

„A belkereskedelmi miniszter a Belkereskedelmi Minisztérium Gyümölcs- és Zöldségforgalmi Igazgatóságának elnevezését az alábbiak szerint változtatja meg:

Az igazgatóság új elnevezése: Belkereskedelmi Minisztérium Zöldség- és Gyümölcsforgalmi Igazgatósága."

Mi ez?!?

A MONIMPEX dolgozói
V., Tükör-utca 4.

Mit csináljunk az egérrel?

Kertesházban lakunk, így nemcsoda, hogy egerek is tanyáznak házunk környékén. A Vas- és Edényboltban drótvázas egérfogót ajánlottak. Tetején lyuk van, ahol az egér bemegy. A póruljárt egeret alul az elzárt bádogajtó kinyitásakor lehetne kivenni. Az egérfogón azonban, amelyet édesanyám vásárolt, sűrű drótháló van, elfelejtették a bádogajtó mögött nyílást hagyni. Szerencsére „nem helyeztük üzembe" az egérfogót. Mert ha már odatettük volna valamelyik sarokba, a tetején bemászott volna az egér — és mivel nem lehetne kivenni — szegény még éhenhalna. És akkor mit csinálnánk a döglött egérrel?

Mátyás Csaba
ált. isk. IV. oszt. tan.
Sopron

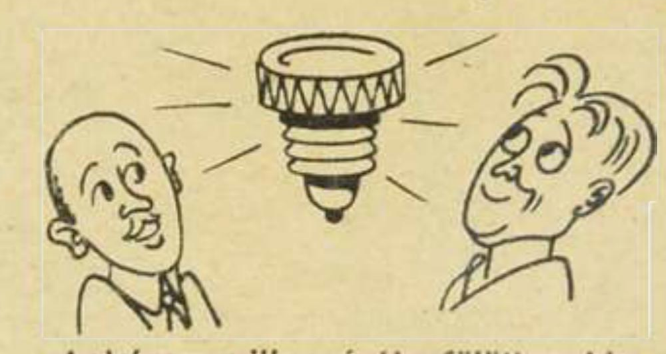
Filmet Dudarra!

Több panaszoslevelet olvastunk a Ludas Matyiban arról, hogy egyes vidéki helyeken hiányzik a mozi vetítőgépe, vagy pedig a gépész. Nálunk Dudaron minden van: mozihelyiség, vetítőgép, képzett mozigépész, csak éppen a film hiányzik. A dudari bányászok nagyon szeretnének filmeket nézni, de ahhoz feltétlenül szükség van ezekre az építőerejű filmekre is.

A dudari bányászok.

Januárban 802 bürokráciával kapcsolatos levél érkezett szerkesztőségünkbe. A legtöbbet MÁV (79), KÖZÉRT-Népbolt (63), TÜKER (44), Posta (86), közlekedés (47), bér (57), SzTK (88) ügyekben írták. A 802 panasz közül február 3-ig az illetékesek 617 ügyet orvosoltak, illetőleg kivizsgáltak.

Téboly a „Mignon" körül

Lakásom villanyórája fölött a biztosítótáblán négy úgynevezett „Mignon" biztosítékdugó van. Illetve jelenleg már csak három, mert egyiknek a rézgyűrűjét megette a rozsda, a dugó tehát felmondta a szolgálatot, aminek következtében fele lakásomban nem ég a villany. Sebaj, gondoltam, lemegyek a Keravillhoz és veszek két forintért egy új biztosítékdugót.

Az első Keravilltól a másodikhoz, a harmadikhoz, a város túlsó végében a hatodikhoz is elmentem. A válaszok egyöntetűek lévén, összefoglalom a Keravill-alkalmazottakkal lefolyt beszélgetéseimet:

— „Mignon" nincs, csak „szabványbiztosítékdugót" gyártanak, amit ön nem tud használni, mert nagyobb — felelték az eladók.

— Mért nem gyártanak Mignont? — kérdeztem.

— Mert nem bírja el a „terhelést"!!!

— Hogy-hogy nem? Az én lakásomban húsz éve elbírja.

— Tudjuk mi azt! Hiszen Budapest százötvenezer lakásának több mint kilencven százalékában Mignon biztosítéktábla van. Még az újonnan épültekben is! Nem mi mondjuk, hogy „nem bírja el", hanem nekünk mondják, amikor Mignont rendelünk.

— Akkor miért nevezik „szabvány" dugónak azt, ami nem használható? Milyen szabványnak felel ez meg?

— Ezt nem tudjuk. Csak azt, hogy naponta százan keresnek nálunk Mignon-dugót.

— S önök ezt nem jelentik?

— Dehogynem. De ismét csak azt a választ kapjuk, hogy nem gyártják, mert nem bírja el a terhelést. Tessék átszereltetni a biztosítéktáblát szabványra!

— Mibe kerül ez?

— Mintegy száz-százötven forintba. A kétforintos dugóhoz viszonyítva sokalltam ezt az összeget, miértis egy szakemberhez fordultam tanácsért. Az illető a következőket felelte:

— Tudok a dologról, hiszen nincs nap, hogy ne fordulnának azonos kérdéssel hozzám. Vannak olyanok, akiknek Mignon-dugóhiány miatt jóideje az egész lakásukban nem ég a villany. Az az érv, hogy a Mignon-dugó nem bírja el a megterhelést, legalábbis furcsa, hiszen a főváros házainak túlnyomó részében évtizedek óta ezt használják. De ha ilyen rendelkezést akar hozni valaki illetékes, akkor azzal kellene kezdenie, hogy Budapest mintegy százötvenezer lakásában kicserélteti a biztosítéktáblát, ami legalább húszmillió forint elfecsérlését jelentené, nem szólva a rengeteg elpazarolt anyagról. Ez azonban teljesen fölösleges és szinte lehetetlen is. Éppen ezért nyugodtan merem állítani, hogy a Mignon-dugó gyártását megszüntető elhatározás mögött nem szakszerű meggondolás, hanem valami bürokrácia rejlik, amit nem ártana a még-illetékesebbeknek kivizsgálniuk!

Ezután elmentem egy kisipari villanyszerelő szövetkezethez, amelynek volt Mignon-dugója. De nem eladásra! Náluk csak „munkát" lehet megrendelni.

— Miféle munkát? — kérdem én.

— Hát azt, hogy fölmegy egy szerelő az ön lakására és becsavarja a dugót.

— De hiszen ezt magam is tudom, — feleltem hüledezve. — Minek ehhez szerelő?

— Dehogy tudja ön, ha mi nem adunk önnek dugót. Mi pedig csak szerelővel együtt adjuk!

— És mibe kerül a „beszerelés"?

— Hát nézzük csak! Kiszállás, szerelés és anyag: összesen húsz forint.

— És mennyi esik ebből az „anyagra", mármint a dugóra?

— Két forint.

Mindezen, úgy hiszem, nem érdektelen elgondolkozni. S még érdekesebb lenne valóban utánanézni, hogy miért tünt el a Mignon-dugó.

HOLLÓS LAJOS
VI., Szondy-utca 37.

Ludas Matyi elintézte

A KÖZÉRT 10.415-ös bolt felirataival kapcsolatban vidám cikk jelent meg a Ludas Matyiban. A feliratokat a régi boltvezető helyezte el az üzletben. Helytelen, hogy „LÉGY JÓZAN!", „SZERESD CSALÁDODAT!" és hasonló feliratok vannak a KÖZÉRT-ben. Az új boltvezető nem vette le a feliratokat, hanem árukat helyezett eléjük. Az az időpont, amikor a cikk írója látta a feliratokat, közvetlenül leltározás után volt. Az áruk szétrakása után napvilágra kerültek a feliratok. Intézkedtünk, hogy a feliratokat semmisítsék meg.

KÖZÉRT Kereskedelmi Központ

A Ludas Matyi híradása nyomán a Kabai Hengermalomban vizsgálatot indítottunk. Megállapítást nyert, hogy a malom igazgatója a budapesti FÜSZÉRT részére szállítandó liszt berakása előtt az eddigi gyakorlattal ellentétben nem vizsgálta meg a kabai vasútállomás által rendelkezésre bocsátott vagont abból a szempontból, hogy lisztszállításra alkalmas-e.

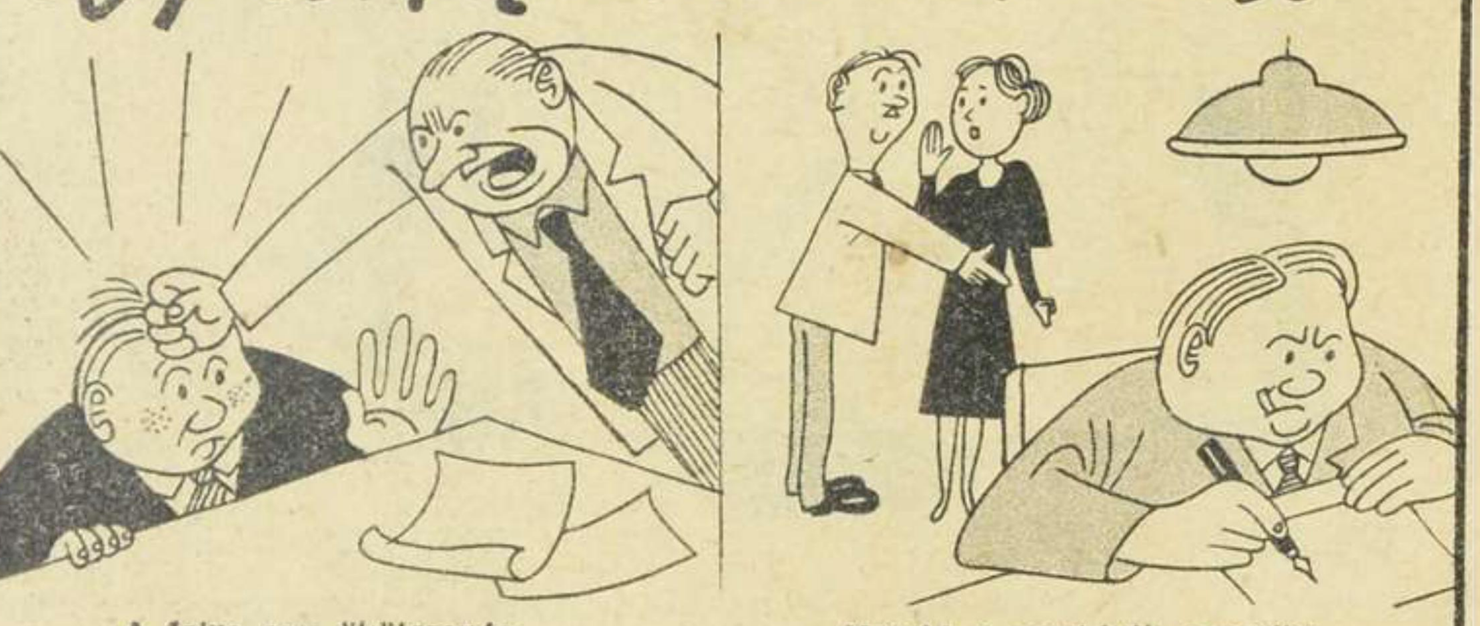
A frissen fertőtlenített kocsiban szállított lisztből 9 zsák liszt átnedvesedett és közfogyasztásra alkalmatlanná vált. A malom igazgatóját felelősségre vontuk és felettes szervét hasonló rendellenességek meggátlása érdekében megfelelő intézkedésre kértük fel.

ÁEK Közérdekű Bejelentések Hivatala
Hajnal István hivatalvezető

„462 túlóra" című közleménnyel kapcsolatban közöljük, hogy Halál Antal panasza nagyrészt indokolt volt és 388 ledolgozott túlórájának illetményét már elküldtük címére

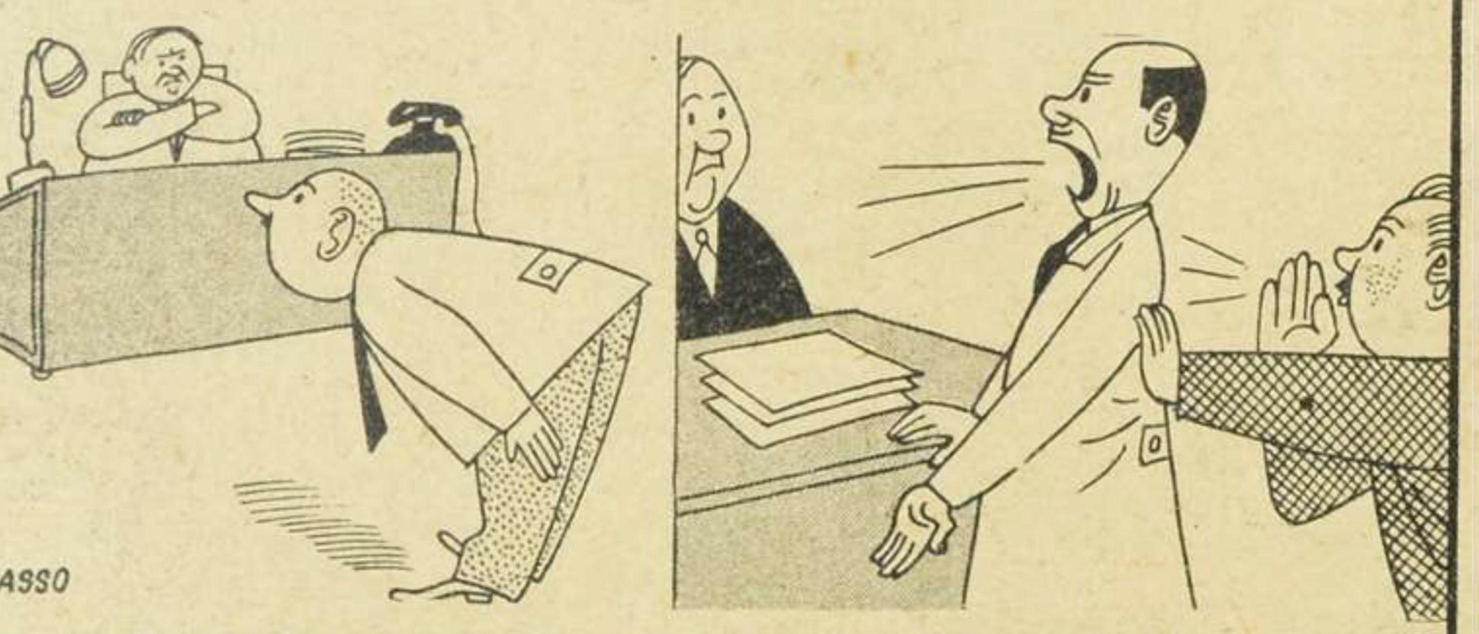
MÁV Budapesti Magasépítő Ü. V.

Így nem szabad bírálni!

A fejre egy ökölcsapás: az helytelen bírálgatás.

Mondd a megbírált szemébe, ne komádnak súgd fülébe!

Fönök előtt aki így áll, az is helytelenül bírál.

Rossz bíráló az az ember, aki maga szólni nem mer.

Ezzel szemben, helyesen bírál az, aki:

Kiáll nyilvánosság elé
s tárgyába ott merül belé
mindig igazsághoz híven,
építően, objektiven.

Egy kohászati üzem irattárában

(A kohász-konferencia anyagából)

— Mit tegyek ide a felső polcra?

— A mai ülésen megvitatott határozatokat. Azokra nem lesz többé szükség.

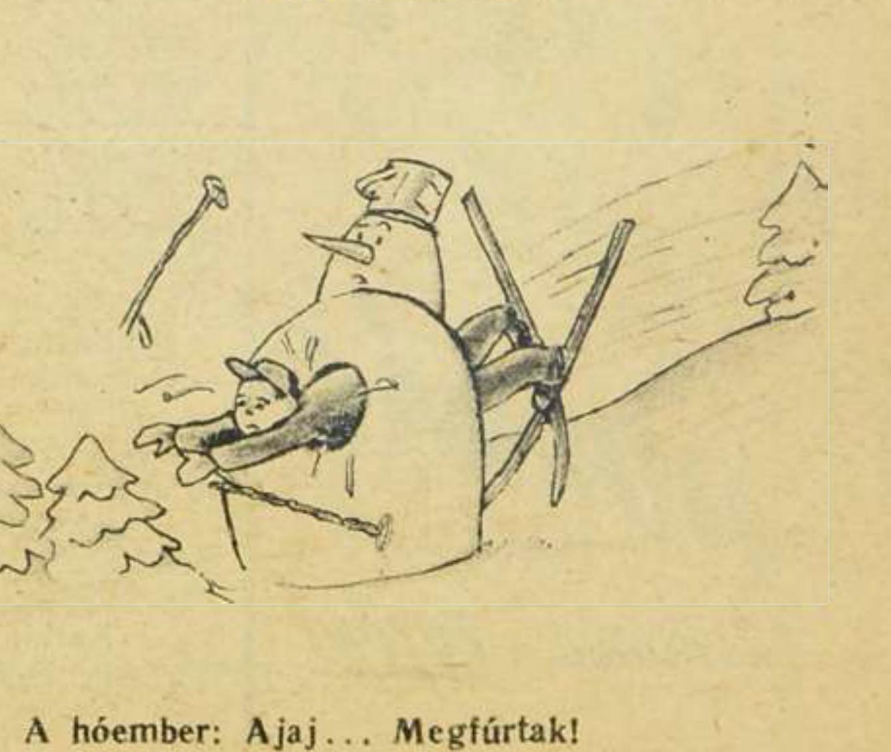
Furfangos bírálat

— Nézd, milyen merészen bírálja Fehér szaktárs az igazgatót.

— Hát persze! Régi vágya, hogy áthelyeztesse magát vidékre . . .

Téli üdülésen

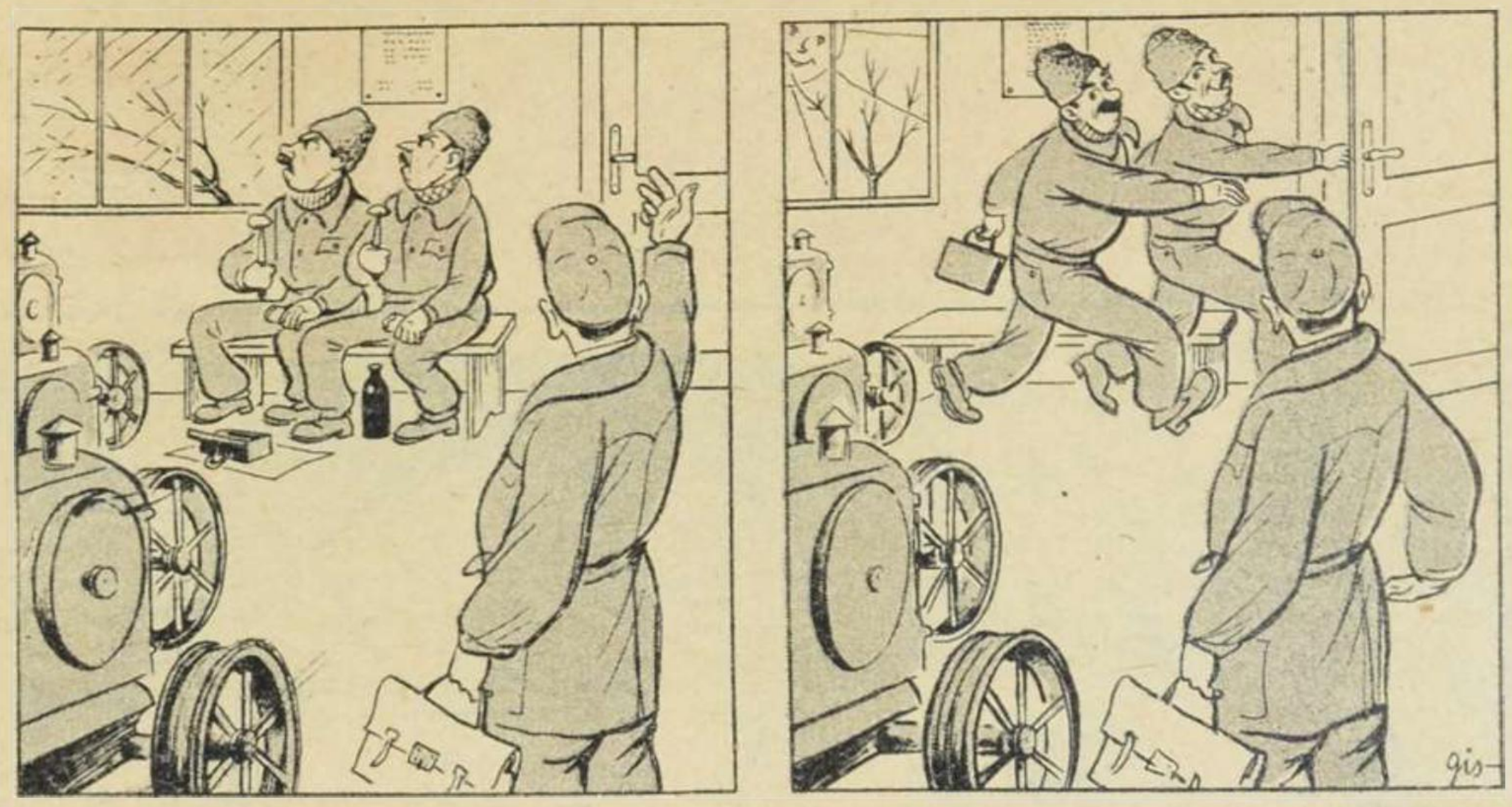
A hóember: Ajaj . . . Megfúrtak!

Sokat késnek a vonatok

— Miért kocsin megy Pestre Jani bácsi? Mért nem jön vonattal?
— Nincs időm. Sietek.

LÓGÓSÉK ÉS AZ IDŐJÁRÁS

— Menjünk, vár a mélyszántás!
— Szó sem lehet róla, ilyen csúf időben!

— Menjünk ki a földekre!
— Szó sem lehet róla, ilyen szép időben inkább szabadságra megyünk!

EL VAN INTÉZVE!

JANUAR 20-AN

— Javasolom, hogy a tetőt javitsák meg, mert becsurog az eső.
— Az elvtárs javaslatát továbbitom.

FEBRUAR 2-AN

— Javasolom, hogy a tetőt javitsák meg, mert becsurog az eső.
— Az elvtárs javaslatát továbbitom.

FEBRUAR 10-ÉN

Már nem csurog be az eső. Megjavitották a tetőt?
Dehogyis. Száraz időjárás van.

Sz. Mihalkov:

A nyest és a nőstényróka

Valahol a Folyóparton egy szép téli este,
A Rókalány szemetvetett egy elegáns Nyestre.
A Nyestnek már őszbehajlott egykor sötét prémje
És egy kedves Nyestmamának volt a hites férje.
Mint kiváló csirke-fogót ismerték a Nyestet,
Tyúklopásban vele szemben a Görény is vesztett.
— Ily gavallér kéne nekem! — szólt a Rókalányka, —
Lábam elé rakná mindazt, ami szép és drága. —
Ezért folyton nyomában járt, körülötte forgott,
Míg az öreg Nyest-gavallér bekapta a horgot.
És a finom falatokat szerelmének hordta.
— Otthagyom a feleségem, úgyis öreg, — mondta
Elkábult a szerelemtől, nem volt többé nyugta
S beköltözött a Rókához a szűk rókalyukba.

Rövid idő múlva történt, még azon a télen,
Szomorúan sétált a Nyest kint az erdőszélen.
Egész éjjel tyúklesen járt, szájában a bűnjel,
Találkozott barátjával, a jókedvű Sünnel.
— Rég láttalak! — mondta a Sün, — Hogy, mint megy a dolgod?
Hallottam, te öreg zsák, hogy leltél egy új foltot.
— Ne is említsd, Sün barátom, ezzel jól megjártam,
Ezerszer is megbántam, hogy véle összeálltam.
Nem jár ennek esze máson, csak libán és tyúkon,
Tömni őt a jófalattal, jaj de nagyon únom.
Ha nem eszik, szőrét festi, mint egy puccos dáma,
Megjátssza az ezüstrókát, mert ez divat máma,
Ő mulatni, táncolni jár, én meg csirkelesre,
Halálosan összevesztünk éppen tegnap este.
Mint hímállat hímállattal, úgy beszélek véled:
Nem bírom már elviselni ezt a szörnyűséget!
Attól féltem, hogy dühömben ott szaggatom széjjel,
Visszamegyek asszonyomhoz, tán még máma éjjel. —
— Ez a helyes, mondja a Sün, — vess az ügynek véget,
Hisz az egész Folyópartja megvet ezért téged. —

A Nyest kopog a házajtón: — Anyjuk hazatértem,
Fogadj vissza, arra kérlek, bocsásd meg a vétkem. —
— Soha! — szól a büszke Nyestné, — nem akarlak látni!
Menj vissza a rókalyukba rókatáncot járni!
A Nyest lassan visszabaktat, lélekzete elhűl:
Szívszerelme odujában már egy másik Nyest ül.

Öregedő, balga himek, elárulom nyiltan:
Okulásul ezt a mesét részetekre írtam.

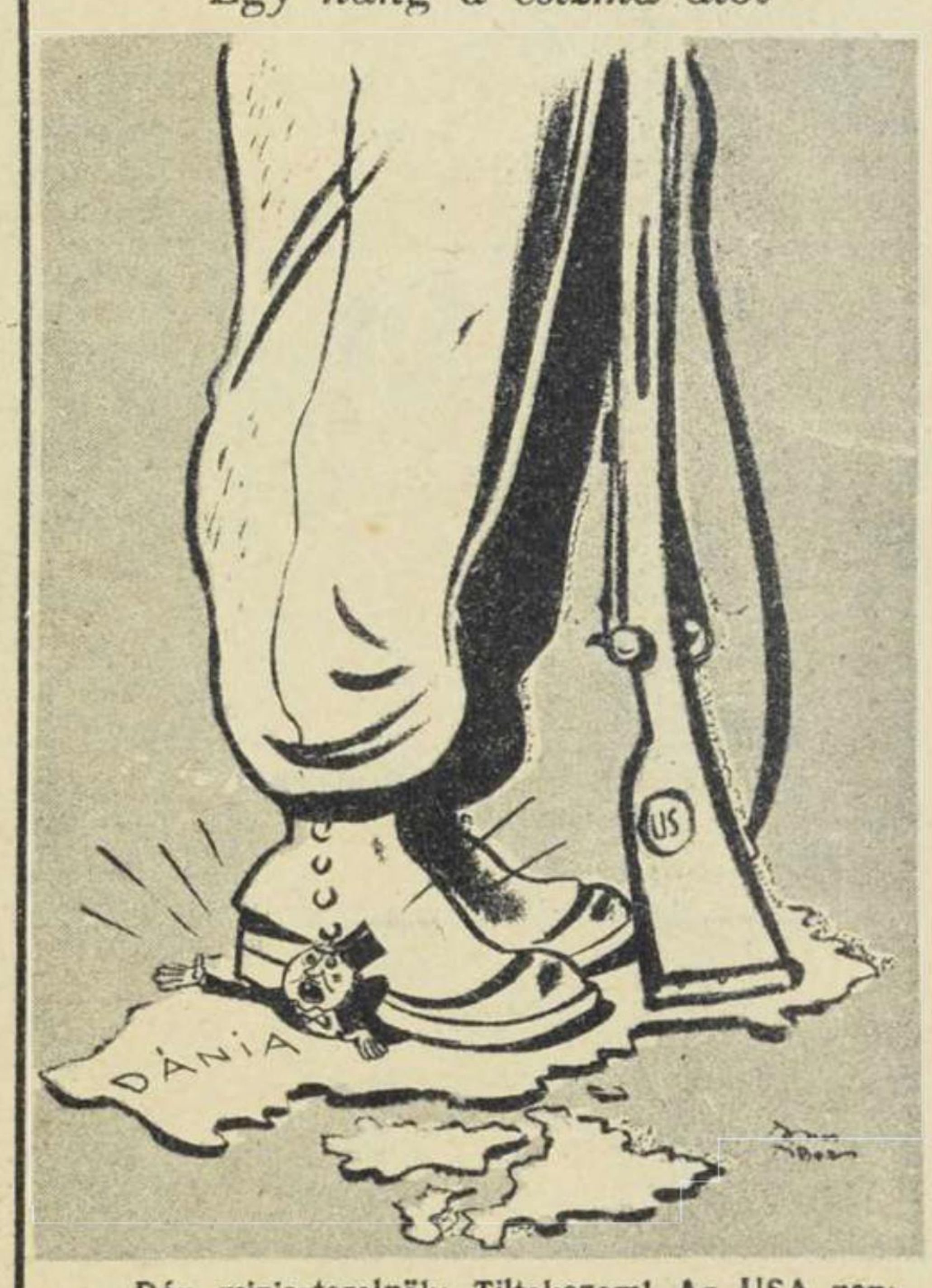
(Fordította: Gerényi Tibor)

Kérdés egy Ü. B. titkárhoz

— Mért nem jön le a bányába sohasem, titkár elvtárs?
— Majd lemegyek, ha baj lesz.
— Hát ami azt illeti, baj már van.
— Micsoda?
— Hogy maga sohasem jön le a bányába.

Egy hang a csizma alól

Dán miniszterelnök: Tiltakozom! Az USA nem erőszakkal foglalta el a dán támaszpontokat. Mi hívtuk!

Sellyei felvilágosító módszer

— Halló! Sellyei mezőgazdasági osztály? Tanácsot kérek a trágyázási munkák elvégzéséhez . . .

— Helyes! Majd a kollégám . . .

— Halló! Hogy a trágyázásról? Majd a kollégám . . .

— Aha! Szóval a trágyázásról. Hát kérem végezze a legújabb módszerek szerint. A viszontlátásra!

— No, most már tudom, hogyan trágyázzak? . . .

Ludas Matyi a REMIX-ben

Mindennapos MHK a Remixben. A szanaszét heverő exportládák miatt akadályversenynek minősül a 26-os villamostól a blokkóráig tartó futás.

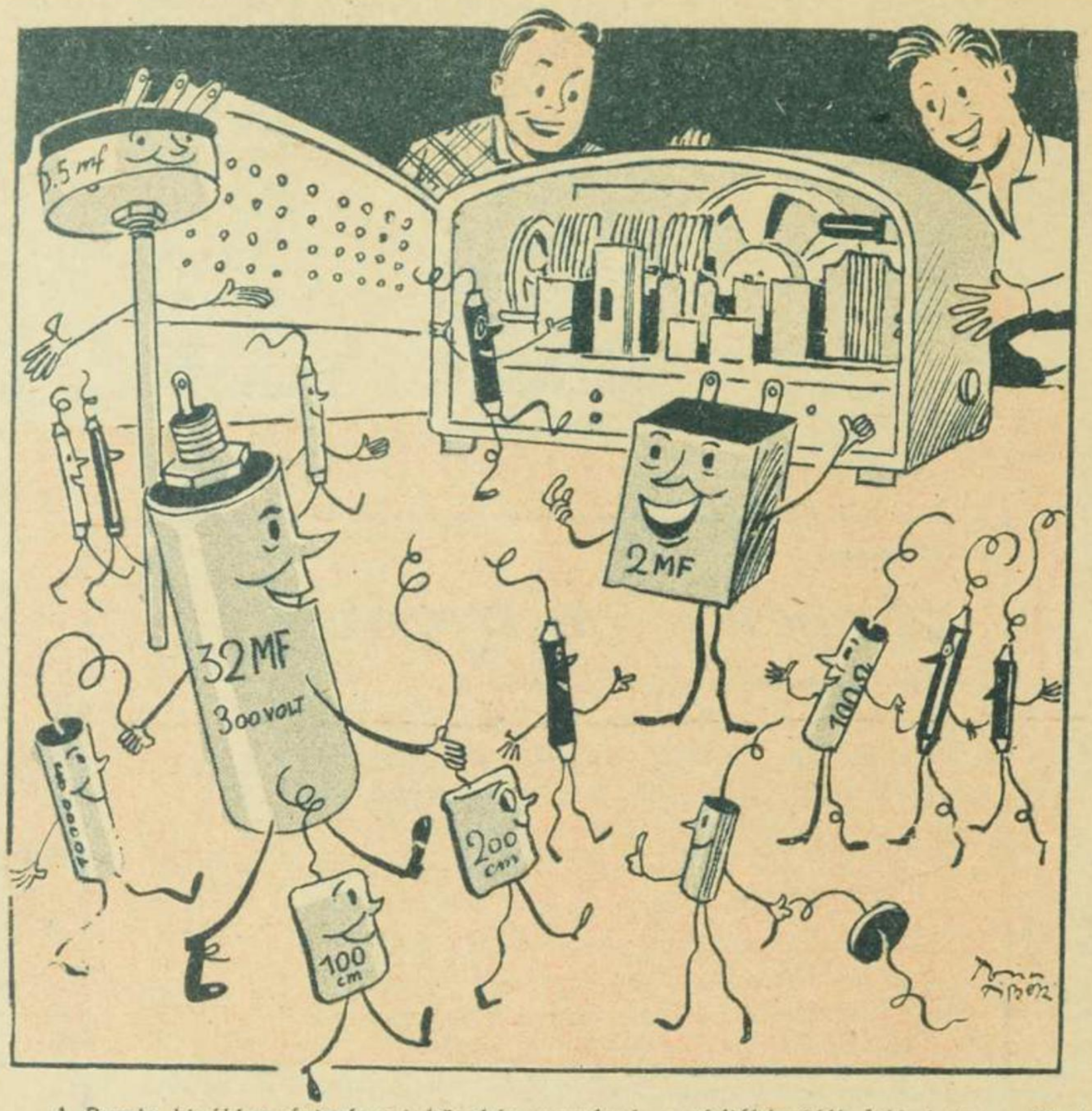
Ez nem vidám vásár, mert a vezetőség dühös az üzemekben egyre szaporodó harisnya-, kardigán- és selyemvásár miatt, amelyet egyes dolgozók bonyolítanak le egymás között.

Az ötletnapokon sok okos javaslat hangzik el, de sok okos ötlet túlsokszor hangzik el. Így legutóbb már századszor javasolták, hogy az olajtartályok alá edényeket tegyenek.

Ami sohasem szűnik meg a Remixben: az építkezés miatt ide-oda költözködnek az üzemrészek.

A Remix kiváló gyártmányai büszkén vonulnak a rádiókészülék felé, hogy a közös munka gyümölcsét zavartalanul élvezhessék a dolgozók.

Körséta az üzemben

Mit gyártanak?

Rádióalkatrészeket, ellenállásokat, kondenzátorokat és röntgen-alkatrészeket.

A gyárban mérnökök, mártogatók, potméteresek, tekercselők, anyagmozgatók, speciál, röntgen és tekercskondenzesek, alkatrészkészítők és fáziscinnelők dolgoznak. Azt tudjuk, hogy a diszpécser a munkairányító. De mi a potméteres és a csőfőző?

Simon Ágnes, a jó munkájáért DISZ-zászlóval kitüntetett „potméteres", aki egyébként a népi tánccsoport legnépszerűbb tagja, így magyarázta meg munkakörét.

— A potenciométer kapcsolójának beszabályozását végzem. Ezért hívnak potméteresnek.

Szomor Istvánné, a csőfőző is beszél a munkájáról:

— A tekercskondenzátorok papírhüvelyeit főzöm ki egy nagy üstben. Olyan szeretettel főzök, mintha Újházy-tyúklevest, vagy bográcsgulyást főznék.

Jó a versenyszellem, de . . .

A Remixben a versenyszellem és a versenynyilvánosság is kielégítő. A kondenzátorműhelyben Hegyi Olga versenyfelelős minden nap kiírja az előző napi teljesítményeket, az aznapi felajánlásokat és végül az eredményeket. Ennek köszönhető, hogy a „kondenzesek" nagyrésze túlteljesíti a tervet. Így van ez a többi műhelyben is. Tehát jó a versenyszellem, de . . . Sőt, két „de" is van . . . Megtörténik, hogy kiírnak egy műveletteryet és a remixesek újítást alkalmaznak — munkaközben . . . Ez sokszor beválik, de néha a minőség rovására megy és megbontja a technológiai fegyelmet.

A másik „de"-t Mittelholczer Béla, a Remix főmérnöke így ismerteti:

— A kesztyűről van szó. Egyes műveleteknél kesztyűt kell viselni, hogy a sav, vagy zsír ne csapódjon az anyagra. De kesztyűben nehezebb a munka. A dolgozók egyrésze ezért úgy „oldja meg" a problémát, hogy a kesztyűk ujjait levágja. Így születik meg a „kesztyű és mégsem kesztyű" elnevezésű „újítás", ami helytelen dolog, mert így bizony a sav rácsapódik az anyagra.

Hol a Remix?

A Remix a X. kerületben a Szent László-tér 20. szám alatt van. Aki azonban itt akarja megkeresni az anyagbeszerzést, az rossz helyen jár, mert az a 10-es szám alatt található. A fejlődő gyár számára szűknek bizonyult a gyártelep. Ezért útmutatóul közöljük az alábbiakat:

Eladási osztály: A volt Makrai-vendéglő a Bánya-utcában. I. Raktár: A volt Nagy-féle fűszerüzlet a Szent László-téren. II. Raktár: A szemközti volt borpince.

A gyár udvarán elhelyezett és állandó forgalmi akadályt jelentő ládák nemsokára egy közeli, nemrég megszűnt cukrászda helyiségébe kerülnek. Az igazgató reménykedik, hogy a közeli Röltex nagyobb helyiségbe költözik, mert az ő üzletük jó lenne a Remix harmadik raktára számára.

Házassági láz

Az új rendelet, amely jelentős lépés az anya- és csecsemővédelem terén, úgy látszik, a remixeseket is lelkesíti. Több eljegyzés történt. De a szerelem terén eddig sem volt hiba, mert már a mult évben is 4—5 házasságkötés történt havonta a gyárban.

„Veszélyben van" a moziszínész külsejű Matanovics Gábor, aki a műszerkarbantartás munkáját végzi. Már nem tud sokáig ellenállni azoknak a csinos menyasszonyjelölteknek, akik állítólag akkor is odahívják a géphez, ha semmi javítanivaló hiba nincs.

Mindenki örült a házassági láznak, csak Kant Nándor sportfelelős búsult azon, hogy a házassági grafikon emelkedésével egyenes arányban haladt lefelé a sportteljesítményi grafikon. Néhány hét múlva azonban örvendetesen tapasztalta, hogy az ifjú házasok még szorgalmasabban emhákáznak, mint a házasság előtti időben. Most már ő is biztatja kartársait, hogy minél előbb evezzenek a házasság révébe.

Egy kis statisztika

Sztahanovista	16
Női dolgozó százalékban	78
Sportszakosztály	5
Kultúrterem (mert nagyon pici)	1/2

PALÁSTI

Megérkezett az igazgató titkárnőjének szobájába a várva várt külföldi dokumentációs anyag. Ilyen sokat azonban mégsem várt Göröncséri Károlyné.

A Remix a Tonalit kis kultúrtermében bált rendezett. Nemhogy táncolni, de mozogni sem lehetett, ezért a mulatságot „Présbálnak" nevezték el.

Németh Józsefné diszpécser naponta ezer hivatalos telefonálást bonyolít le. Legutóbb értekezleten volt, de nem ült le. A főmérnök megjegyezte: „Némethné csak a telefonon tud ülni?"

A gondnok kiskutyája is „Gondnok" névre hallgat. Amikor a meós megkérdi, hol a gondnok, „Gondnok" alkudni kezd: — Egy kockacukorért megmondom . .

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség, VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda Ü. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.